

OXFAM-PARTNER IN DE BEZETTE PALESTIJNSE GEBIEDEN

”Sharons doel : de Palestijnen kapot krijgen”

Hij had me via e-mail verwittigd : “Als je me morgen belt, zou het wel eens moeilijk kunnen zijn om me te bereiken. Wij verwachten vannacht een grootscheepse militaire actie van de Israëlische strijdkrachten tegen de vluchtelingenkampen in Bethlehem. “ Muhammad Jaradat had helemaal niet overdreven. In de vroege ochtenduren van 8 maart rolden de Israëlische tanks Bethlehem binnen. Vanuit helikopters werden de vluchtelingenkampen Aida en Deheisheh onder vuur genomen. Muhammad Jaradat is woordvoerder van BADIL, een Palestijnse partnerorganisatie van Oxfam-Solidariteit, die opkomt voor de rechten van de Palestijnse vluchtelingen op de bezette Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook, maar ook in Jordanië, Syrië en Libanon. De telefonische afspraak met Jaradat gaat niet door, maar zijn echtgenote Ingrid Jaradat-Gassner, Oostenrijkse en eveneens stafmedewerkster van BADIL, staat me te woord.

“Wij zijn nu volledig omsingeld in Bethlehem,” zegt ze. “De Israëlische regering is de voorbije weken aan een echt militair offensief bezig, waarbij vooral de vluchtelingenkampen, die echte bolwerken blijven van het Palestijnse verzet, het moeten ontgelden. Begin maart vielen Israëlische grondtroepen, gesteund door helikopters de vluchtelingenkampen Balata in Nabloes, Nur Shams in Tulkarem en de kampen in Jenin binnen. Op twee, drie dagen tijd vielen daarbij 72 doden en meer dan 500 gewonden. Bij de operaties van gisteravond (7 maart) zijn al meer dan 40 Palestijnse slachtoffers gevallen. De overgrote meerderheid onder hen zijn burgers.”

De Sharon-strategie

Wat wil de Israëlische generaal en premier Ariel Sharon eigenlijk bereiken met deze nooit geziene escalatie van geweld? Het antwoord is voor Ingrid Jaradat-Gassner heel simpel : “Zijn belangrijkste doel is de Palestijnen kapot te krijgen, ze politiek, economisch, maatschappelijk zodanig aan de grond te krijgen, hun politieke leiders zo murw te maken, dat ze uiteindelijk totaal uitgeput en gebroken naar de onderhandelingstafel terug moeten. De meeste medestanders van Sharon, binnen de regering van nationale eenheid zijn er zich terdege van bewust dat zij geen militaire overwinning kunnen behalen op de Palestijnen. Maar ze blijven met deze oorlog doorgaan, om zo veel mogelijk tijd te winnen en het Palestijnse verzet zo veel mogelijk te breken. Na de mislukking van de top in Camp David in de zomer van 2000, zegden steeds meer Israëlische politieke leiders – in beide kampen, zowel binnen de rechtse Likoeed als binnen de Arbeiderspartij – dat een langdurige oorlog met de Palestijnen beter was dan een politieke oplossing, die Israël niet volledig zou bevredigen. Een oplossing met

andere woorden waarbij Israël zich volledig zou moeten terugtrekken uit de bezette gebieden, zijn kolonies zou moeten ontmantelen en zou moeten instemmen met het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen. Binnen de Arbeiderspartij heb je weliswaar nog steeds mensen als Yossi Beilin die het hier niet mee eens zijn. Beilin gelooft nog steeds dat een voor Israël voordelige oplossing mogelijk is via onderhandelingen met de Palestijnse leiders. Maar binnen de regering van nationale eenheid bestaat er een brede steun voor het gespierde beleid van Sharon”.

Alternatief voor Arafat ?

De voorbije maanden hebben nogal wat coryfeeën van de Israëlische politiek in het openbaar verklaard dat de Palestijnse leider Arafat niet langer een gesprekspartner is en dat ze met andere Palestijnse leiders in zee zullen gaan. Dat was ondermeer het geval voor de ex-premiers Nethanyahu (Likoeed) en Barak (Arbeiderspartij). Ingrid Jaradat-Gassner lacht dit weg : “Dit soort praat is vooral voor eigen binnenlands gebruik bestemd. Het is oliedom. Op die manier wilden Sharon & Co vooral verdeeldheid zaaien binnen de Palestijnse rangen. Op dit ogenblik zijn nieuwe onderhandelingen onmogelijk zonder de huidige Palestijnse leiders, met inbegrip van Arafat. Bovendien heeft de mislukte top van Camp David in de zomer van 2000 duidelijk aangetoond dat geen enkele Palestijnse leider het zich kan veroorloven om het even welke oplossing te aanvaarden. Een Palestijnse leider die alle mogelijke toegevingen zou doen – zoals de Israël's trouwens willen – en die de zaak zou uitverkoopen, wordt gegarandeerd vervangen door een andere. De huidige Palestijnse leiding kan eigenlijk niet veel meer doen dan wat ze vandaag doet. Arafat heeft geen enkele manoeuvreerruimte, geen enkele nieuwe optie. Vandaag (8 maart) hebben de VS aangekondigd dat zij hun bijzondere gezant Anthony Zinni weer het veld opsturen. En de Palestijnse leiders – ondanks hun zeer slechte ervaringen uit het verleden – verwachten nog steeds veel van de Amerikaanse goodwill. Maar dat is ze altijd slecht gekomen. Arafat heeft geen andere keuze dan zijn volk op te roepen tot volgehouden verzet. De Palestijnen moeten zo lang weerstand bieden als ze kunnen, want Sharon wil ze uiteindelijk kapot krijgen.”

Het verschil maken

“Uiteindelijk zal ook deze tweede Intifada niet bij machte zijn een einde te maken aan de Israëlische bezetting,” geeft Ingrid Jaradat-Gassner toe. “Er zullen steeds meer – vooral Palestijnse – doden vallen. En zoals het er nu uitziet zal er ook geen einde komen aan de Palestijnse

zelfmoordacties. Integendeel. In de toekomst zullen ze nog toenemen en nog meer gericht zijn tegen de echte symbolen van de bezetting : de Israëlische soldaten en de kolonisten. Ik vrees dat dit geweld nog heel lang kan duren. En niemand kan voorspellen of de huidige Israëlische escalatie ook niet zal leiden tot een echt regionaal conflict. De Palestijnen zijn zeer ontgoocheld over de houding van de Arabische leiders, de Egyptische president Moebarak, de Jordaanse koning Abdallah II of de Syrische leider al- Assad. Maar de vraag is hoe lang deze leiders nog passief aan de kant zullen blijven staan. In ieder geval, kan ik met zekerheid zeggen dat de Palestijnen hun verzet niet zullen opgeven, zich niet zullen overgeven. Zij willen dat er een politieke oplossing komt op basis van hun rechten, op basis van de VN-resoluties en het internationaal recht."

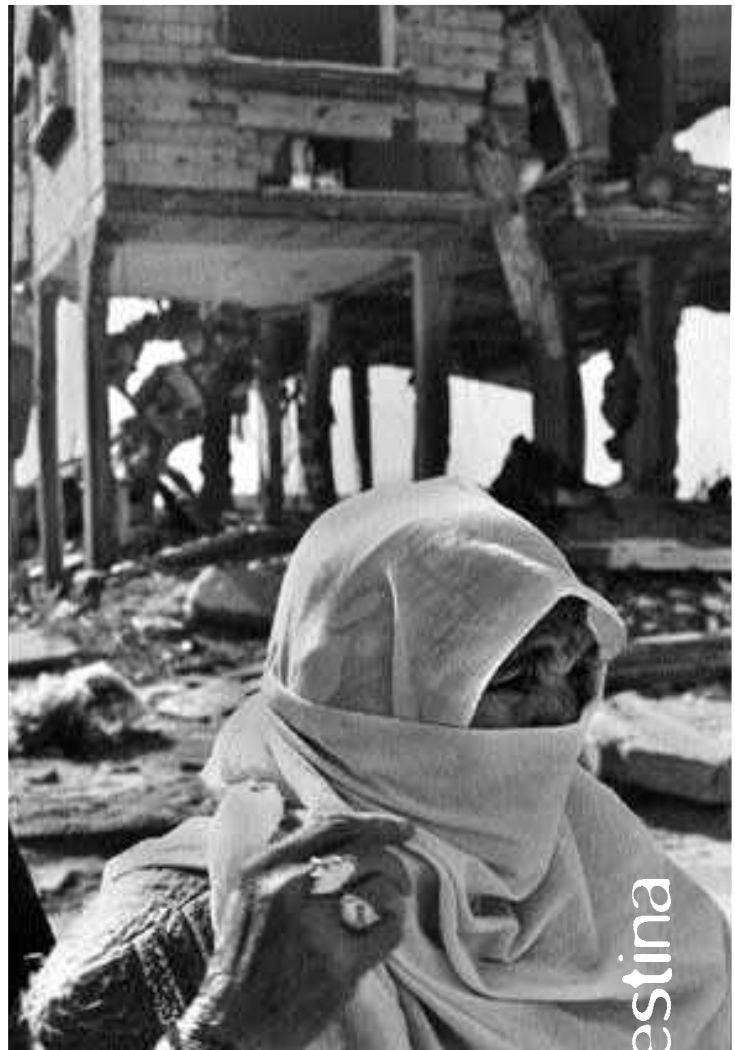
"Wat wel het verschil kan maken," zegt Ingrid Jaradat-Gassner, "is een andere diplomatieke aanpak. Als Europa nu eens eindelijk een andere koers zou gaan varen tegen de staat Israël in, tegen de Amerikaanse houding, een beleid dat eindelijk werk maakt van de uitvoering van alle VN-resoluties over dit conflict, een beleid van eerbied voor de Palestijnse fundamentele rechten, dan zouden we al een enorme stap vooruit zijn. Er moet eindelijk echte en efficiënte druk op de staat Israël worden uitgeoefend. Israël moet eindelijk internationaal geïsoleerd worden, als een pariastaat, die systematisch het internationaal recht en de VN-resoluties met het grootste misprijzen naast zich neerlegt en een heel volk van zijn land, zijn leven en zijn rechten blijft beroven. Daar gaat het om en dat moet aan Israël worden duidelijk gemaakt : "met zo'n staat willen wij niet langer samenwerken. Zo'n staat wordt door ons actief geboycot".

Ook de internationale solidariteitsbeweging moet mee helpen dit verschil te maken. Het is natuurlijk goed dat de solidariteitsbeweging op dit ogenblik internationale waarnemers stuurt. Maar dat is onvoldoende. Er zullen duizenden van die waarnemers nodig zijn en op een bepaald ogenblik zullen zij – net zoals de Palestijnen – dagelijks de vuurdoop ondergaan. In ieder geval, wanneer deze waarnemers vandaag terug naar huis gaan, moeten ze getuigenis afleggen van wat ze hier hebben gezien en moeten ze vooral bij hen thuis pleiten om daadwerkelijk Sharon en zijn regering internationaal te isoleren en te boycotten. Alleen zo'n consequente houding van heel de internationale gemeenschap zal bij machte zijn voldoende druk uit te oefenen op de huidige Israëlische leiders. Van zo'n consequente internationale actie zijn deze leiders zo bang als wat. De UEFA, de Europese voetballiga, waarbij Israël vreemd genoeg is aangesloten, ook al ligt Israël niet in Europa, heeft zo pas beslist dat er geen Europese voetbalwedstrijden meer mogen doorgaan in Israël. De UEFA-maatregel is niet eens ingegeven door politieke motieven. De UEFA doet dit om "veiligheidsredenen". De regering Sharon reageerde ziedend van woede op dit UEFA-besluit. Wanneer de internationale economische, technologische, culturele en wetenschappelijke samenwerking met Israël zou worden stopgezet, zouden Sharon en de zijnen eindelijk de plaats krijgen die ze verdienen : die van paria's, die door de wereldgemeenschap niet langer worden geaccepteerd." Merken de Palestijnen in Bethlehem, Gaza of Nabloes

dan geen verschuivingen binnen de Israëlische maatschappij? "Er zijn natuurlijk moedige Israëli's, die duidelijk aan de kant van de Palestijnen gaan staan," zegt Ingrid Jaradat-Gassner. "Deze Israëli's zeggen dat er een einde moet komen aan de kolonialistische politiek van

hun leiders. Er is een radicale vredesbeweging actief, die wil dat Israël zich zonder verwijl uit de Palestijnse gebieden terugtrekt en er al zijn kolonies ontmantelt. Mensen die een echte vrede met de Palestijnen willen. Er is de niet onbelangrijke beweging van Israëlische officieren en soldaten die dienst weigeren in de bezette Palestijnse gebieden. Maar ze blijven veel te marginaal om echt een verandering teweeg te brengen binnen de Israëlische samenleving of hun leiders tot andere gedachten te brengen. Daarvoor kan alleen een gecoördineerde, efficiënte internationale druk zorgen."

Wim de Neuter

Verwoestingen in Gaza.

Foto : Samira Lourini

Palestina

Foto : Tineke D'haese

OBSERVATIEMISSIONS PALESTINA

De voorbije maanden kwam een sterke, internationale solidariteitsbeweging met de Palestijnen tot stand. Even duiden : door het uitblijven van een internationale beschermingsmacht onder VN-vlag, heeft het Palestijnse NGO-netwerk (PNGO) halfweg vorig jaar een alternatief op poten gezet : de GIPP (Grassroots International Protection for Palestine). Sindsdien zijn er talrijke burgerdelegaties die komen en gaan en een symbolische beschermingsmacht vormen voor de Palestijnse bevolking. De permanente aanwezigheid van internationale delegaties vormt niet alleen een belangrijke blijk van solidariteit met de Palestijnen, de internationale missies zorgen er ook voor dat de vertekende beeldvorming over de huidige situatie wordt bijgestuurd. De delegaties zijn 'observatiemissies' die, eenmaal terug thuis, rapporteren en getuigen over de gevolgen van de voortdurende militaire bezetting door Israël en de dagelijkse realiteit in de bezette gebieden.

tiemissie en deelneming aan de activiteiten en manifestaties voor de Palestijnse 'Dag van de Aarde'. Deze delegatie bestaat uit een heterogene groep met NGO-vertegenwoordiging, studenten, fotografen en projectmedewerkers. We hopen deze dynamiek in België nog te versterken, door meerdere missies te sturen en een duidelijke weerslag te hebben op de beleidvoerders en op de berichtgeving van onze media.

GEÏNTERESSEERD?

Aarzel niet en neem contact op met :

Mirjam Van Belle
 Vlaams Palestina Comité
 02/501.67.49
 mirjam.vanbelle@oxfamsol.be

of met:

Nadia Farkh
 Association
 Belgo-Palestinienne/ECCP
 1000 Bruxelles
 tel: 02/223.07.56
 abp.eccp@euronet.be

Ook jij kan waarnemer worden in Palestina

In ons land hebben tot nog toe 150 – voornamelijk Franstalige – observatoren aan dergelijke missies deelgenomen. Ook voor de Paascampagne zijn reeds meer dan 30 mensen gemobiliseerd aan Franstalige kant.

In Vlaanderen neemt het project ook steeds concrete vormen aan: van 29 maart tot 6 april zal de eerste 'Vlaamse' delegatie ter plaatse zijn voor een observa-

Palestina